

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 iulie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Ghenadie Nicolaev și Petru Moraru,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Dragan Patricia în numele inculpatului Lavric Denis, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriai Bălți din 04 decembrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 martie 2015, în cauza penală în privința lui

Lavric Denis Ivan, născut la 10 aprilie 1989,
originar și domiciliat în mun. Bălți, str. Moldovenească, 89.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. 19.04.2014 – 04.12.2014** (*prima instanță*)
- 2. 13.01.2015 – 18.03.2015** (*instanța de apel*)
- 3. 12.06.2015 – 22.07.2015** (*instanța de recurs ordinar*)

Asupra admisibilității recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriai Bălți din 04 decembrie 2014 procesul penal în privința lui Lavric Denis învinuit de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal pe episodul sustragerii de la partea vătămată Guțu Igor a fost încetat, în baza art. 109 Cod penal, din motivul împăcării părților.

Prin aceeași sentință, Lavric Denis a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal – 2 (doi) ani închisoare;
- art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal – 5 (cinci) ani închisoare.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor stabilite, lui Lavric Denis i s-a stabilit o pedeapsă definitivă pe un termen de 5 (cinci) ani și 6 (șase) luni închisoare, fără amendă.

Potrivit art. 85 Cod penal, la pedeapsa stabilită lui Lavric Denis i s-a adăugat partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriai Bălți din 21.03.2012, fiindu-i

stabilită o pedeapsă definitivă pe un termen de 5 (cinci) ani și 9 (nouă) luni închisoare, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința de condamnare, instanța de fond a constatat că, Lavric D., într-o zi nestabilă de la mijlocul lunii februarie 2014, aflându-se în casa de locuit amplasată în mun. Bălți, str. Pădurii 36, acționând din interes material și folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, prin acces liber, pe ascuns, a sustras din geanta pentru bărbați, care aparținea lui Șchiopu St. și care se afla pe pervazul geamului de la bucătărie, un telefon mobil de model Nokia X6 la prețul de 600 lei, în care era instalat un stick cu capacitatea de 1 GB la prețul de 70 lei, care aparținea lui Șchiopu St., în total, a sustras pe ascuns, bunuri în sumă de 670 lei, cauzându-i astfel părții vătămate o daună materială în proporții considerabile.

După care, tot el, la 26.02.2014, între orele 08:30 - 10:00, aflându-se în casa de locuit din sat. Sverdiac, r-nul Rîșcani, ce aparținea cu drept de proprietate lui Guțu Ig., acționând din interes material și folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, prin acces liber și pe ascuns, a sustras un telefon mobil de model Philips Xenium la prețul de 700 lei, în care era instalată cartela SIM operator „Orange” la prețul de 50 lei, iar, în total, a sustras pe ascuns bunuri în sumă de 750 lei, cauzându-i astfel părții vătămate Guțu Ig. o daună materială în proporții considerabile.

Tot el, la 26.02.2014 aproximativ la ora 10:00, aflându-se împreună cu Talpă Gh. în salonul automobilului de tip taxi și în timp ce se deplasau cu automobilul menționat în direcția mun. Bălți, în regiunea cartierului „Dacia”, la intrarea în mun. Bălți din direcția r-lui Rîșcani, pe podul cu circulație cu sens giratoriu, acționând din interes material, a stopat automobilul și amenințându-l verbal pe Talpă Gh. cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, în mod deschis i-a sustras ultimului o scurtă sportivă de model „Adidas” la prețul de 600 lei, cauzându-i astfel părții vătămate Talpă Gh. o daună materială în proporții considerabile.

3. Ulterior, avocatul Dragan P. acționând în numele inculpatului Lavric D. a declarat apel împotriva sentinței instanței de fond, solicitând casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care, Lavric D. să fie achitat pe capetele de învinuire formulate în baza art.186 alin. (2) lit. d) și art.187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, deoarece este nevinovat de cele imputate.

În susținerea apelului apărătorul a invocat că acuzatorul de stat nu a prezentat nici o probă concludentă, care ar demonstra, că a avut loc faptul sustragerii telefonului de model Nokia X6 și, în special, că acesta a fost sustras de la Șchiopu St., pledînd totodată pentru aprecierea greșită a probelor administrate și cercetate în instanța de fond, deoarece declarațiile martorilor audiați în ședințele de judecată au indicat asupra faptului că urmărirea penală pe cauza vizată s-a derulat cu grave încălcări procedurale.

Subsidiar, apelanta a remarcat că instanța de fond i-a încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil garantat de art. 6 CEDO, prin faptul că i s-a refuzat prezentarea unor probe suplimentare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 martie 2015 apelul declarat de avocatul Dragan P. în numele inculpatului Lavric D. a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate fără careva modificări.

5. În argumentarea deciziei pronunțate instanța de apel a subliniat că, vinovăția lui Lavric D. a fost confirmată prin probele anexate și cercetate la cauza penală și anume:

- plîngerea părții vătămate Șchiopu St., depusă la data 03.03.2014 la IP Bălți;
- procesul-verbal de reținere a lui Lavric D. din 26.02.2014, în timpul reținerii fiind depistat la el și telefonul mobil de model Nokia X6, ce aparținea lui Șchiopu St. și telefonul de model Philips Xenium XI26 ce aparține lui Guțu Ig.;
- procesul-verbal de examinare a obiectului din 07.03.2014, și anume, a telefonului mobil de model Nokia X6 ridicat de la inculpat în momentul reținerii;
- plîngerea părții vătămate Guțu Ig. depusă la data de 04.03.2014 la IP Bălți;
- procesul-verbal de examinare a obiectului, și anume, a telefonului mobil de model Philips Xenium X126 ridicat de la inculpat în momentul reținerii;
- plîngerea părții vătămate Talpă Gh. depusă la data de 04.03.2014 la IP Bălți;
- procesul-verbal de ridicare de la Cernei L. a scurtei de model „Adidas” ce aparține lui Talpă Gh., lăsată lui de către inculpat;
- procesul-verbal de examinare a obiectului - a scurtei sportive „Adidas Jump”.

Astfel, argumentele invocate de apelanta întru confirmarea nevinovăției au fost respinse de instanța de apel, întrucît vinovăția inculpatului a fost pe deplin confirmată reieșind din probele specificate supra.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, ținînd cont de circumstanțele cauzei, gravitatea infracțiunii săvîrșite de către inculpat, de motivele acesteia, de persoana celui vinovat, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, pedeapsa stabilită inculpatului de către instanța de fond, este una legală și întemeiată, fiind respectate prevederile art. 61 și art. 75 Cod penal, la individualizarea acesteia.

6. Nefiind de acord cu cele ce preced, avocatul Dragan P. acționînd în numele inculpatului Lavric D., declară recurs ordinar, invocînd temeiurile pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 12)-16) Cod de procedură penală, solicită casarea hotărîrilor judecătorești adoptate de instanțele ierarhic inferioare, cu trimiterea cauzei la rejudecare.

În esență, recurenta în cererea de recurs repetă aceleași argumente invocate și la etapa judecării apelului.

Astfel, în argumentarea celor solicitate, titulara dreptului de recurs specifică că, în speța deferită judecării, există o bănuială rezonabilă că părțile vătămate au depus plîngerile împotriva inculpatului pe faptulul jafului și furtului, nu din propria inițiativă, ci fiind determinați de reprezentanții organului de urmărire penală.

Recurenta mai consideră neîntemeiate argumentele instanței de fond privitor la aprecierea critică dată declarațiilor martorului Lavric E., care este sora inculpatului și care a confirmat că telefonul de model Nokia X6 dînsa i l-a vîndut.

De asemenea, apărătorul invocă faptul că inculpatului i s-a refuzat neîntemeiat atragerea unui martor în proces, care este primul proprietar al telefonului și care ar fi confirmat nevinovăția sa.

Ulterior, instanța de apel i-a refuzat inculpatului atragerea în proces și audierea unui alt martor, Opoliscaia D., care ar fi confirmat că în prezența sa Lavric E. i-a vândut telefonul fratelui său Lavric D.

Prin aceasta, apărătorul consideră că inculpatului i s-a îngrădit dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 CEDO și nu i s-a acordat posibilitatea de a prezenta instanței probe noi, care ar fi confirmat nevinovăția sa.

În altă ordine de idei, pe episodul de comitere a jafului de la partea vătămată Guțu Ig., recurenta menționează că lipsesc elementele infracțiunii, deoarece din propria inițiativă ultimul i-a propus inculpatului, cu împrumut pentru o zi, și anume când se deplasau spre mun. Bălți, scurta sa, care ulterior nu i-a întors-o.

7. Procurorul, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către apărător, solicitând respingerea acestuia, cu menținerea deciziei atacate.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat și expune următoarele considerente în susținerea acestei statuări.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute exhaustiv de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului declarat rezultă că recurenta invocă ca temeiuri de drept erorile prevăzute de pct. 12)-16) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală. Cu toate acestea, se constată că în textul recursului se aduc argumente care se încadrează doar în pct. 12) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, astfel încât instanța de recurs se va expune punctat, în continuare, doar asupra acestei preținse erori.

În esență, apărătorul invocă că instanța de fond și cea de apel nu au apreciat la justa valoare probele administrate în cauza deferită judecății, ajungând neîntemeiat la concluzia despre condamnarea lui Lavric D. în baza art. 186 și 187 Cod penal pe cele două epizoade cu părțile vătămate Șchiopu St. și Talpă Gh.

Verificând materialele dosarului în raport cu criticele recurteii, Colegiul penal conchide că la judecarea apelului instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă privind condamnarea inculpatului în baza art. 186 alin. (2) și 187 alin. (2) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în speța dată.

De asemenea, Colegiul penal reiterează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8)

Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse pe larg în pct. 4 din prezenta decizie.

Deci, făcînd o analiza minuțioasă a materialelor cauzei, Colegiul penal constată că alegațiile recurente privitor la pretinsa eroare judiciară reținută la calificarea juridică a acțiunilor inculpatului este vădit nefondată, iar instanța de apel, de altfel și cea de fond, corect și-au motivat soluția de respingere a argumentelor invocate de apărător în acest sens. Or, din toate probele examinate și cercetate de către prima instanță și instanța de apel s-a constatat indubitabil că inculpatul a acționat cu intenție directă și a urmărit incipient scopul săvîrșirii infracțiunilor de furt și jaf, incriminate acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, din materialele dosarului rezultă, că instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificîndu-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atît cele ale apărării, cît și cele ale acușării, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția lui Lavric D., de săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) și 187 alin. (2) Cod penal, să fie una legală și întemeiată, iar pedeapsa aplicată - în limita sancțiunilor prevăzute de articolele respective.

Așadar, vinovăția lui Lavric D. a fost statuată de instanțele ierarhic inferioare reieșind din următoarele probe puse la baza condamnării ultimului:

- declarațiile părților vătămate: Șchiopu St., Talpă Gh. și Guțu Ig.;
- declarațiile martorilor Lavric E. și Sîmbuhin V.;
- plîngerea părții vătămate Șchiopu St. depusă la 03.03.2014, la IP Bălți; (f.d. 4, vol. I);
- procesul-verbal de reținere a lui Lavric D. din 26.02.2014, în timpul reținerii fiind depistat la el și telefonul mobil de model Nokia X6 ce aparținea lui Șchiopu St. și telefonul de model Philips Xenium XI26 ce aparținea lui Guțu Ig. (f.d. 9, vol. I);
- procesul-verbal de examinare a obiectului din 07.03.2014, și anume a telefonului mobil de model Nokia X6 ridicat de la inculpat în momentul reținerii, (f.d.10, vol. I);
- plîngerea părții vătămate Guțu Ig. depusă la data de 04.03.2014 la IP Bălți, (f.d.34, vol. I);
- procesul-verbal de examinare a obiectului, și anume a telefonului mobil de model Philips Xenium XI26 ridicat de la inculpat la momentul reținerii, (f.d.37, vol. I);
- plîngerea părții vătămate Talpă Gh. depusă la data de 04.03.2014 la IP Bălți, (f.d.47, vol. I);
- procesul-verbal de ridicare de la Cernei L. a scurtei de model „Adidas” ce aparține lui Talpă Gh., lăsată lui de către inculpat (f.d. 51, 60, vol. I)
- procesul-verbal de examinare a obiectului, și anume a scurtei sportive „Adidas Jump” (f.d.54, vol. I)

Față de cele ce preced, instanța de recurs reiterează că instanța de apel corect a dispus respingerea apelului declarat de avocat în interesele inculpatului apreciind argumentele expuse în textul cererii de apel, drept nefondate, din motiv că probele nominalizate mai sus, cert dovedesc faptul că inculpatul a comis infracțiunile prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) și art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Cod penal, în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

Or, privitor la criticele expuse, se amintește că la etapa judecării recursului, instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, acestea fiind atributul exclusiv al instanței de fond și al instanței de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la greșita reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci v-a verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpatul Lavric D.

Relevant este de reținut în acest context și faptul că, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Astfel, în opinia Colegiului penal criticele recurente referitor la stabilirea eronată a circumstanțelor de fapt privind aprecierea greșită a probelor ce dovedesc nevinovăția inculpatului în cele incriminate prin actul de sesizare a instanței, nu este incident în cazul supus judecării, din motivul că instanța de fond, cât și cea de apel au făcut o analiză completă a tuturor probelor administrate în toate fazele procesului penal, stabilind corect vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunilor imputate.

Colegiul penal în această ordine de idei specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. Dar, verificând probatoriul administrat în cauză, prin prisma argumentelor invocate de recurentă, Colegiul penal le consideră ca nefondate, în sensul că vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunilor incriminate prin rechizitoriu se dovedește indubitabil din probele acumulate și că, la caz, nu a fost comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de fond sau cea de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate și adoptarea unei alte soluții.

Subsidiar, este de remarcat și faptul că recurenta solicitând achitarea lui Lavric D. în baza art. 187 Cod penal, din motivul că în acțiunile lui se conțin elementele constitutive ale infracțiunii nominalizate, nu aduce în textul recursului vreo argumentare sub acest aspect, specificând doar că lipsește faptul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane și intenția directă de a săvârși această sustragere din partea inculpatului.

Eroarea de drept nominalizată se circumscrie situației când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, după cum se specifică și în recurs. Însă, contrar alegațiilor invocate Colegiul penal aici specifică că pentru o atare concluzie, trebuie să se țină seamă de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către instanța de fond și apel și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corectă, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, înseamnă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Călăuzitoare în acest sens sunt și prevederile pct. 18 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție din 30.10.2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, potrivit căruia „... erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material”.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Așadar, revenind la textul recursului, se conchide că, în esență, avocatul își focusează tactica apărării privitor la episodul de jaf, bazându-se pe faptul că din declarațiile inculpatului și a părții vătămate Talpă Gh. nu rezultă că Lavric D. i-ar fi sustras în mod deschis scurta în valoare de 600 lei.

Însă, în opinia Colegiului penal criticele recurente referitor la încadrarea juridică greșită a acțiunilor lui Lavric D. în baza art. 187 Cod penal, nu sunt incidente în cazul supus judecării, din motivul că instanțele inferioare au făcut o analiză completă și obiectivă a tuturor probelor administrate la toate fazele procesului penal, stabilind corect vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate, totodată, se reține că simpla invocare a pct. 12) de către recurentă nu poate servi ca temei de casarea a unei hotărîri judecătorești, ci aceasta trebuie să fie urmată de o motivare corespunzătoare, specificându-se din care motive faptele inculpatului nu pot fi calificate în baza acestui articol.

Tot aici, Colegiul penal specifică că nerecunoașterea vinovăției de către Lavric D. de cele imputate pe tot parcursul judecării cauzei și prezentarea declarațiilor în susținerea poziției precum că dînsul a avut intenția să îi întoarcă scurta părții vătămate mai tîrziu, nu presupune și nu echivalează cu achitarea lui pe acest episod, așa cum pretinde apărătorul acestuia, întrucît aceasta este apreciată ca o tactică a apărării susținută pentru eschivarea de la răspunderea penală.

În esență, toate acestea conturează convingerea fermă a instanței de recurs că inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunii imputate prin rechizitoriu și urmează să execute pedeapsa stabilită de instanța de fond, care ulterior a fost menținută și de instanța de apel, iar criticele aduse de apărătorul inculpatului privind nevinovăția acestuia de săvîrșirea jafului se apreciază ca fiind vădit neîntemeiate.

În ceea ce privește faptul că instanța de fond și cea de apel la judecarea cauzei au îngădit dreptul inculpatului la un proces echitabil garantat de art. 6 CEDO și nu i-au acordat posibilitatea de a prezenta instanței probe noi, care ar fi confirmat nevinovăția sa, Colegiul penal specifică că potrivit procesului-verbal anexat la fila dosarului 159, vol. I, se constată că la a șaptea ședință de judecată, avocatul inculpatului a solicitat acordarea unui termen pentru prezentarea unei probe cu martorii pe nume Xenia și Denis, familiile nu le cunoștea. Demersul respectiv a fost respins, întrucît instanța a specificat că părților li s-a acordat suficient timp pentru a prezenta toate probele relevante cauzei.

Relevant aici este de menționat că, potrivit art. 327 Cod de procedură penală instanța de judecată, la cererea părților, poate amîna ședința de judecată pe o perioadă de pînă la o

lună pentru ca acestea să prezinte probe suplimentare în cazul în care ele consideră că probele prezentate în instanță sînt insuficiente pentru confirmarea pozițiilor lor. Probele prezentate suplimentar se cercetează în ședința de judecată în mod obișnuit.

Totodată, se remarcă că partea care invocă prezentarea probelor suplimentare, în special proba cu atragerea unor noi martori în proces, este obligată să cunoască cu certitudine datele de identitate a acestora și trebuie să specifice pentru instanță, care este necesitatea atragerii acestora și ce informație relevante cauzei o vor prezenta dînșii.

La caz, apărătorul inculpatului nu a făcut nici o specificare despre necesitatea atragerii acestor martori în proces, mai mult ca atît nici nu cunoștea numele acestora.

Astfel, în vederea conformării cu prevederile art. 20 Cod de procedură penală, care stipulează că judecarea cauzei se face în termen rezonabil, în opinia Colegiului penal corect instanța de fond a respins demersul apărătorului privitor la prezentarea unor probe suplimentare și prin aceasta nu i s-a încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil, avînd în vedere că partea apărării a avut la dispoziție suficient timp pentru a se pregăti de ședințe și a-și focusa tactica apărării prin atragerea tuturor martorilor relevanți cauzei în probarea nevinovăției inculpatului.

Pe de altă parte, cu privire la cele invocate de recurentă precum că instanța de apel, la fel, i-a refuzat atragerea în proces și audierea martorului Opoliscaia D., care ar fi participat la transmiterea banilor cînd inculpatul a procurat telefonul mobil de la sora sa Lavric E., se reține că instanța de apel și-a motivat respingerea demersului respectiv, prin faptul că: „, cazul a fost examinat în instanța de fond din luna mai pînă în luna decembrie, apărarea înaintînd demersul dat, a avut posibilitatea de a prezenta martorul avînd destul timp pentru a-l putea verifica.”

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind motivată, mai mult, instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, a apreciat just probatoriul administrat, specificînd motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată, iar criticile din recursul declarat de partea apărării în acest aspect, sunt neîntemeiate.

Nu în ultimul rînd, Colegiul penal mai reține că criticile formulate de recurentă au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de fond și de apel și, căroră instanțele de judecată ierarhic inferioare, le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd hotărîrea atacată în raport cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a hotărîrilor atacate, nu s-au stabilit.

Subsidiar, instanța de recurs constată că au fost administrate suficiente mijloace de probă care confirmă vinovăția lui Lavric D. în sustragerea telefonului de model Nokia X6 de la partea vătămată Șchiopu St.

De asemenea, este notabil că conform art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Sintetizând punctele de vedere enunțate mai sus, se poate afirma că, referitor la calificarea faptelor inculpatului în conformitate cu art. 186 alin. (2) și 187 alin. (2) Cod penal, așa cum a fost înaintată învinuirea, Colegiul penal consideră că în cadrul examinării cauzei aceasta s-a confirmat indubitabil, iar instanțele corect au statuat asupra condamnării lui Lavric D., deoarece faptele inculpatului întrunește elementele infracțiunii incriminate.

Pe cale de consecință, se reiterează că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și întemeiată.

În virtutea considerentelor expuse constatînd că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel în privința inculpatului Lavric D., nefiind identificate de instanța de recurs prezența erorilor judiciare prevăzute de pct. 12)-16) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate sub acest aspect de către apărătorul Dragan P.

9. Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Dragan Patricia în numele inculpatului Lavric Denis împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 18 martie 2015, în cauza penală în privința lui Lavric Denis Ivan, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 20 august 2015.

Președinte

Judecător

Judecător

Petru Ursache

Ghenadie Nicolaev

Petru Moraru